

лѣніе (глад. §. 11. изясн.), кое-то очевидно доходи на насъ отъ вѣнь, а да си прѣдставляваме е да съзнаваме образа на прѣдмѣта (глад. §. 14. изясн.), кой-то, зачто-то прѣдставлява прѣдмѣтъ, самъ вече не е оный прѣдставляемый прѣдмѣтъ, както изображеніе или прѣписъ не е прѣвообразъ. Обаче извѣнь ся давать намъ само прѣдмѣти, та образы ты на прѣдмѣты-ты и *прѣдсшавленія-ша* имъ сами *правимъ*. Съ това собственно ся и показва прѣво-то проявленіе на нашѣ-тѣ мыслителнѣ дѣятельность, така что-то прѣдсшавленія-та сѣ оный прѣдѣлъ, до който достига безсѣзнателна-та дѣятельность. коя-то е обща на чловѣка и на животны-ты и отъ кои-то ся начина сѣзнателно-мыслителна-та, собственно-чловѣческа-та дѣятельность.

§. 16.

Не всегда обаче прѣдсшавленія-та ся докарвать *право* и *непосредствено* *отъ* *дадены* *усѣщанія*. Душа-та може да си прѣдставлява прѣдмѣты, и кога-то тѣи не ся усѣщать. Това ся прави съ *въображеніе* и съ *памяшь*.

Изясненіе: За усѣщанія трѣбва прѣдмѣтъ да дѣйствува на чувства-та (глад. §. 11.) обаче мы часто си прѣдставляваме и това, кое-то е отдалечено отъ насъ по пространство и по врѣмя, и кое-то, спорядъ това, не дѣйствува на чувства-та, та не докарва въ насъ никаквы усѣщанія: по това отъ само себе ся познава, че душа-та ни може да си *прави прѣдсшавленія* и *безъ усѣщанія*.

Тыя нейны прѣдсшавленія може да сѣ или за нѣчто, кое-то има а не е при насъ, или за нѣчто, кое-то нѣма, ако и да го е имало нѣкога. Способность да си прѣдставляваме онова, что не е при насъ, като да е прѣдъ насъ е *въображеніе-шо*, а способность да ся прѣдставлява *заминжло-то*, като настояще нарича ся *памяшь*.